

derstøttelse, hørte man fra alle Sider, at det var nødvendigt at komme den værdige Tærende til Hjælp; der var her en saadan Bølge af Humanitet, at det var en Glæde at høre. Det forekommer mig, at det Spørgsmaal, der i Dieblisset foreligger, ogsaa er et Humanitetsspørgsmaal; jeg vilde ønske, at den Humanitet, der fra forskellige Sider kom til Orde forleden Dag, ogsaa maa komme til Orde overfor dette Forslag.

Verutsen: Jeg skal begynde med at sige, at jeg er en principiel Modstander af flige Lønningstillæg som det her foreliggende, ikke fordi jeg er en Modstander af, at vore Embedsmænd skulle lønnes forsvareligt, tværtimod erkjender jeg tilfulde det gamle Ord, at en Arbejder er sin Løn værd, men fordi jeg betragter Embedsmændenes Lønning som en ligefrem Ulford, Staten har sluttet med sine Embedsmænd, saaledes at de have forpligtet sig til at udføre det Arbejde, hvorfor Staten har fastsat disse bestemte Lønninger. Kommer man imidlertid til det Resultat, at Konjunkturerne ere forandrede saaledes, at de Lønninger, Staten engang har fastsat, ikke længere ere tidsvarende, saa ser jeg ikke rettere, end at den naturligt, simpleste og sandeste Vej til at faae en Forandring er den, at man tager det hele Spørgsmaal under fornyet og samlet Overveelse; thi jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem, der nys talte, som gik ud fra, at det især var Lønningerne fra 1200 Rd. og opad, der trængte mest; den Opfattelse kan jeg paa ingen Maade dele. Jeg kan ikke være enig i at stille Embedsmændene paa en saadan særegen Maade fremfor alle andre Statsborgere; thi for det Første bidrager jo Staten væsentlig til Embedsmændenes Udvikling og Uddannelse, medens enhver anden Statsborger maa for sine egne Midler bryde sig en Bane; dernæst fikker Staten sine Embedsmænd en fast og sikker Løn, medens det er afhængig af saamange Omstændigheder, hvorledes andre Statsborgere ville kunne faae det Nødvendige til deres Udkomme, og fremdeles fikker Staten sine Embedsmænd en fast Pension, medens alle andre Statsborgere ere, hvis de ikke have kunnet lægge Noget op til Hjælp i deres Alderdom, henviste til det offentlige Fattigvæsen, og saa skulde vi endda, naar der indtræffer et mindre heldigt Aar, bevilge et Tillæg for samtlige Lønninger. Jeg kan derfor paa ingen Maade billige de Lønner, som det ærede Medlem for Randers (N. P. Jensen) nys gjorde sig til Talsmand for, om ogsaa det ærede Medlem støttede sig til, at Embedsmændene gjøre større Krav til Klæder, til Bolig, til Børneopdragelse og Børneundervisning; thi det forekommer mig, at alle Samfundsborgere jo kunne gjøre de samme Krav gjældende. Det maa jo ligge lige saa nær for enhver anden Statsborger, der ikke er Embedsmænd, at stille de samme Fordringer, thi det maa jo ligge ham lige saa meget paa Hjerte som Em-

bedsmænd at faae sine Børn godt opbragte og underviste, og Konjunkturerne ere jo stegne lige saa vel for alle andre Samfundsborgere, som for Embedsmændene. Det forekommer mig derfor noget underligt, at den høie Regjering har forlangt et Tillæg til Embeds- og Bestillingsmændenes Lønninger paa Grund af de forandrede Konjunkturer, som udgjøre godt en halv Million Rd., medens den høie Regjering samtidig har erklæret, at den ikke har fundet sig foranlediget til at fremlægge Forslag til en Lørdreform, hvorved man kunde søge Nedsættelse paa Livsformønder for andre Samfundsborgere, for hvem Konjunkturerne ere stegne ligesaa fuldt som for Embedsmændene. Derfor vilde jeg ønske, at den høie Regjering vilde fremlægge Lønningslovene til fornyet Revision saasnart som muligt, for at man kunde faae det hele Spørgsmaal bragt under fornyet Overveelse og da opstille Lønninger, som man for alle Parter finder tidsvarende. — Med Hensyn til det foreliggende Forslag da skal jeg bemærke, at jeg af de Grunde, jeg her har fremdraget, ikke kan gaa saa vidt, som Lovforslaget tilfigter. Jeg ønsker ikke, at Lønningstillægget til de ringere aflagte Embedsmænd, som jeg ikke har Noget imod faae et passende Tillæg, indtil vi kunne faae det hele Lønningsspørgsmaal under en samlet og fornyet Overveelse, udstrækkes over et Aar, og jeg vil vanskeligt kunne gaa med til at tilstaa Tillæg til Lønninger, der overstige 1200 Rd., beregnet efter et Procentantal af 10 pSt.

Mufser: Det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (Holm) kom tilbage til det fremdrage en Ytring af en tidligere Krigsminister, som gik ud paa, at man vel skulde vogte sig for at give de Yngre en for høj Løn. Herved maa formentlig være sigtet til den sig til Hærløven knyttende Lønningslov, og jeg skal indrømme, at man den Gang, denne Lov blev vedtaget, vogtede sig særdeles godt for at give de Yngre en for høj Lønning. Jeg har i min Embedsstilling haft Leilighed til at se Resultaterne af det skjønne Hensyn, man den Gang tog, og jeg kan forfikkre de ærede Herrer om, at de ere alt Andet end glædelige. Naar man lader en ung Mand, til har er nogle og trediv Aar, staa paa en Løn af 450 Rd. og stiller de Fordringer til ham, som man gjør, saa hører der ikke megen Forstand paa og Kjendskab til, hvad der foregaar omkring i vore Garnisonsbyer, til Livets Dyrhed der med Hensyn til Bolig, Fødevarer etc., for at begribe, at en saadan Mand, dersom han ikke har et Tilskud fra sit Hjem eller Andre, nødvendigtvis maa komme i Gjæld, og dette er desto værre ogsaa i stor Udstrækning blevet Resultatet. Noget lignende har i mange Aar været Tilfældet, og det har i Umindelighed været saaledes, at de Militære, som endelig ere komne op til en Embedsløn, hvoraf de nok vilde kunne